

Glossa

Batejats i enviats

Romà Casanova, bisbe de Vic

Ens podríem preguntar: És encara temps de missions? I certament que podrien ser moltes les respostes a aquesta qüestió. Per una banda, podríem pensar que és temps de missions, però d'una manera diferent de la d'altres temps. Les missions han de ser molt més curoses de les cultures i ben atentes a les necessitats de les persones enmig de les quals s'acompleix la tasca missionera. Per altra banda, també podríem respondre afirmant que la missió, entesa com la crida a la conversió al Déu de nostre Senyor Jesucrist, ja no és tan necessària. Que, com que som en un món d'interreligiositat, la qüestió de la conversió a Crist no és pas prioritària. Però també podríem dir que, ja que som en una terra on la fe cristiana va desapareixent del cor de moltes persones, la missió no l'hem d'anar a cercar en altres països, sinó que ja la tenim aquí, entre nosaltres.

El Mes Missioner Extraordinari que estem vivint aquest octubre vol ajudar-nos a donar una millor resposta a la pregunta de si és o no temps de missió. El lema d'aquest mes missioner és «batejats i enviats». La qüestió de la missió en l'Església no es pot plantejar mai d'una manera circumstancial; sempre s'ha de fer des de l'essencial.

«Evangelitzar és la gràcia i la vocació pròpies de l'Església, la seva identitat més profunda. L'Església existeix per a evangelitzar» (Sant Pau VI, *Evangelii nuntiandi*, 14). L'Església és per naturalesa missionera. Existeix per a evangelitzar. I això ho ha de fer sempre i en tot moment. No fer-ho seria una traïció a la seva identitat més pregona.

El que diem de l'Església s'ha d'entendre de tot cristià. El cristià, en quant que és batejat, és enviat. La missió en l'Església no és una moda d'un temps determinat. Sempre és temps de missió evangelitzadora. I la missió no és solament una qüestió d'alguns que tinguin un ministeri o un carisma. En aquells llocs del món on la fe no està suficientment implantada, l'Església ha de poder enviar-hi sacerdots, religiosos i laics per accomplir la seva missió d'anunci de Crist en la caritat i el servei. És el que s'anomena *missio ad gentes*. Però també en els països, com el nostre, on la fe en Crist es va desdibuixant del cor de tantes persones, tots nosaltres hem de prendre més i més consciència de la necessitat de la sortida missionera per portar esperança als nostres germans que desconeixen l'amor de Crist; sense oblidar, però, la missió universal, donant resposta a la crida a la *missio ad gentes*.

